

Lied

Eglantierken, uitverkoren
In der bloemen dageraad.
Met den reinen blos der rozen
Op het lelieblank gelaat.
Eeuwen richt gij onze wegen;
Leent ge ons uwen zoeten naam
“Caritas”, der liefde zegen
Voert ge in 't schild, als hoogste faam.

*Eglantierken, reine bloeme,
Nageërfd van hand tot hand;
Blijf de liefde en kunst ten roeme,
Bloeien in ons Kempenland.
Met de wijding onzer vaadren,
Blijf de zonen steeds vergaad'ren,
Naar de Rederijkers tolk:
Voor het heil van taal en volk!*

Draagt ons vaandel, met uw bloemen
Over 't geluw veld verspreid,
Jezus met doorboorden boezem,
Bron der menschen zaligheid.
Gij bezit bij de uitverkoornen,
Ook de vroomheid van de smart;
Geene liefde zonder doornen
Zoo om hoofd als om het hart.

Refrein

Rederijkers, zijn 't de leiders
Van het volk in wee en wel,
Wezen tevens kunstverspreiders,
Door het vroom en abel spel
Geve God, dat wij voor oogen
Menschenmin en kunst verzaamd,
Doel en daden danken mogen
Aan ons bloempje, zoet genaamd.

(Refrein)